

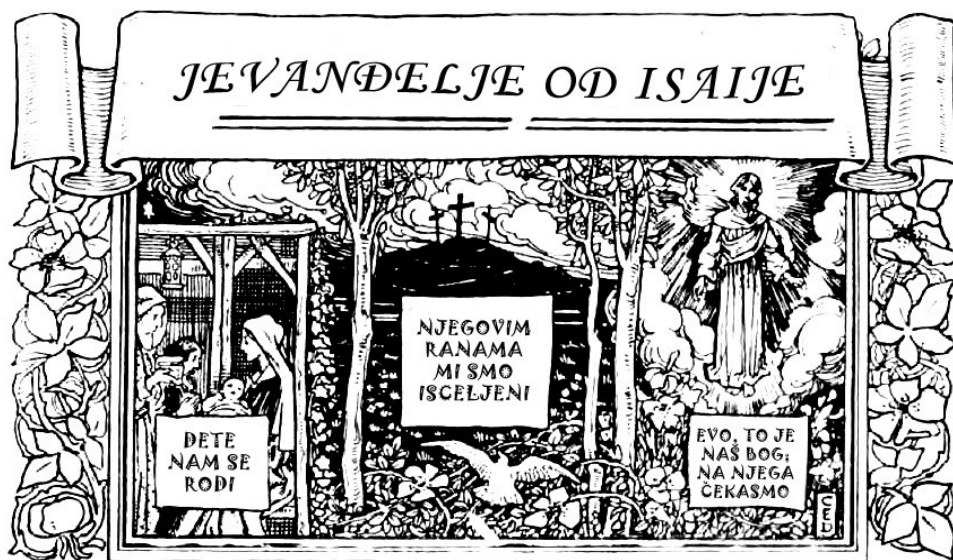
Sadašnjia SVETO PISMO Istina

„Posveti ih svojom istinom; tvoja reč je istina.“—Jovan xvii 17.

Izd. 15.

LONDON, ČETVRTAK, AVGUST 10, 1899.

Br. 32.

ODLAZAK U VAVILON

(ISA. XXXIX, LAUTOV PREVOD.)

U to vreme Merodah Valadan, sin od Valadana kralja Vavilona, poslao je pisma, i poslanike, i dar Jezekiji; jer je čuo da je on bio bolestan, i bio se oporavio. I Jezekija se obradovao njihovom dolasku; i pokazao im je svoja skladišta, srebro, i zlato, i začine, i dragocenu mast, i svoj ceo arsenal, i sve ono što je bilo sadržano u njegovim riznicama; nije bilo ničega u njegovoj kući, i u svoj njegovoj vlasti, da im Jezekija nije pokazao.

I Isaija prorok je došao kralju Jezekiji, i rekao mu je: Šta kažu ovi ljudi? i odakle su oni došli ka tebi? I Jezekija je rekao: Oni su došli ka meni iz daleke zemlje, iz Vavilona. A on je rekao: Šta su videli u tvojoj kući? I Jezekija je rekao: Oni su videli sve u mojoj kući: nema ničega u mojim riznicama, što im nisam pokazao. I Isaija je rekao Jezekiji: Čuj ti reč od Jehove Boga nad vojskama. Gle, dan će doći, kada će sve što je u tvojoj kući, i što su tvoji očevi sakupili do današnjeg dana, biti odneto u Vavilon: neće ništa biti ostavljeno, kaže Jehova. A od tvojih sinova koji će poteći od tebe, koje ćeš izroditi, uzeće ih; i oni će biti evnusi u palati kralja Vavilona. I Jezekija je rekao Isaiji: Milostiva je reč od Jehove, koju si dostavio! Jer, dodao je on, biće mira, prema njegovom vernom obećanju, u mojim danima.

I imao je Jezekija prekomerno mnogo bogatstva i časti; i načinio je sebi riznice za srebro, i za zlato, i za dragoceno kamenje, i za začine, i za štitove, i za sve vrste prijatnih nakita; skladišta takođe za porast kukuruza, i vina, i ulja; staje za sve vrste stoke, i torove za stada. Štaviše pribavio je sebi gradove, i posedovanja stada i krda u izobilju; jer mu je Bog dao veoma velik imetak. Taj isti Jezekija je takođe zatrpao gornji izvor voda Giona, i proveo ga je ravno dole do zapadne strane Davi-

dovog grada. I Jezekija je napredovao u svim svojim poslovima. Međutim u situaciji sa poslanicima od Vavilonskih knezova, koji su mu bili poslani da se raspitaju o čudu koje je bilo učinjeno u zemlji, Bog ga je ostavio, da ga iskuša, da bi mogao znati sve što mu je u srcu. 2. Dn. xxxii 27-31.

POKAZIVANJA SEBE

Ova lekcija je veoma kratka, i veoma jednostavna, a ipak je ona jedna od najvažnijih u celoj Bibliji. Svi stoje u potrebi za njom. Sklonost ka „isticanju“ izgleda da je svojstvena ljudskoj prirodi, i ona je najmarljivije gajena. Beba u rukama svoje majke mora pokazati svoja dečja dostignuća svakom posetiocu, pored toga stotinu puta na dan svojim zadivljenim prijateljima, sve dok dete čim počne da misli, veoma prirodno ne zaključi da šta god da ono uradi mora biti od izuzetne vrednosti i interesa, jednostavno zato što je ono to koje to radi. Kod kuće mora pokazati svoja dostignuća, kako bi roditelji mogli biti pohvaljeni što imaju tako divno dete. U školi ono mora biti prikazano za korist škole i učitelja; i u Šabatnoj školi ono je korišćeno za istu svrhu. Nije ni čudo što toliki mnogi nastavljaju kroz život da pokazuju sebe na svojoj sopstvenu odgovornost.

DOBRA domaćica zadovoljava svoj ponos, i budi zavist svojih komšija, pokazujući im sve svoje zalihe robe za domaćinstvo; i trgovac i farmer rade isto. Istina je da neko može vrlo često pokazati drugom nešto od svoje imovine, kako bi pomogao tom nekom drugom,—da mu

da neke ideje kako da dobije nešto za sebe, ili jednostavno da donese nešto svežine i promene u život onoga čiji asortiman je veoma ograničen. To je u redu; ali svako ko čita ovo znaće da je vrlo često u pokazivanju nečijih dostignuća ili imovine samo zadovoljavanje ponosa, i želja da primi pohvale, da izazove čuđenje, i da bude predmet razgovora.

„VIDI MOJU REVNOST ZA GOSPODA“

To je isti ovaj duh što vodi religijska društva i crkve da objavljuju mnoge od statistika koje se neprestano daju svetu. Toliki posao je ovo postalo da su u mnogim slučajevima ljudi držani konstanto zaposlenim da zabeleže svaki korak napretka, ili navodnog napretka, tako da nikakvo vreme ne može biti izgubljeno kod bilo koje prilike impresioniranja posetilaca sa količinom urađenog posla, velikodušnošću donacijama, i ogromnim sumama potrošenim na zgrade, itd. Sve ovo se radi naravno „za dobrobit cilja“, u zaboravljanju činjenice da pošto baš „ničiji život nije u obilju onoga što poseduje“ (Luka xii 15), mnogo manje se Božji cilj sastoji od materijalnog bogatstva. To nije ono što čovek ima, već ono što on jeste, na šta Bog gleda; baš tako napredak u Gospodnjem delu nije pokazan brojevima navodnih obraćenika, velikim količinama priloženog novca, ili ogromnim skupinama zgrada u kojima se obavlja crkveni posao, već rastom duše, koji može biti izmeren samo od Gospoda. Njegova pohvala nije od ljudi, nego od Boga. Niko od nas nije svestan koliko mnogo nadmetanja postoji u našem poslu za Gospoda. Možda ne kažemo uvek sa toliko mnogo reči, sa Jujom, „Dođi sa mnom i vidi moju revnost za Gospoda“ (2. Kraljevima x 16), ali osećaj je ipak prisutan. Gde ima stotine onih koji su voljni da se upuste u čak najneugodniji posao, pod uslovom da dolazi pred oči javnosti, postoji vrlo malo onih koji su voljni da rade za Gospoda nepoznati, osim njemu, i bez ikoga da prepozna i aplaudira. U stvari, moramo svi da se izjasnimo krivima za manje ili više sebičnosti u našem poslu za Učitelja, koji je sama nesebičnost.

VAVILONSKI DUH

SADA sve je ovo dokaz da se Božji narod još nije oslobodio od Vavilona. Bila je to bar upečatljiva slučajnost da je poslanicima iz Vavilona Jezekija napravio ovo pokazivanje svog bogatstva i veličanstva; jer je to upravo bio duh Vavilona. Navuhodonosor je primio od Gospoda „kraljevstvo, moć, i snagu, i slavu.“ Dan. ii 37. To je bio On koji je napravio Vavilon „ponos

kraljevstva, lepotu veličanstva Haldejaca.“ Isa. xiii 19. Međutim on nije u poniznosti srca dao Bogu slavu, već dok je hodao u svojoj palati rekao je, „Nije li to veliki Vavilon što sam ga ja sagradio za kraljevsku prestonicu snagom svoje moći i na slavu svog veličanstva?“ Dan. iv 29, 30. To je duh Vavilona, dobijen od Lucifera, pravog kralja Vavilona, koji je mislio samo o uzvisivanju sebe, i nije dao Bogu slavu. Isa. xiv 13, 14. Pošto je vlasnik bogatstva koje je bilo pokazano glasnici iz Vavilona imao Vavilonski duh, bilo je vrlo pogodno da ono treba biti odneto u Vavilon. Ono je pripadalo Vavilonu isto toliko koliko i Jerusalamu. Ono je u stvarnosti Vavilonsko vlasništvo, iako je sakupljeno od kraljeva Izraela. Međutim Jezeckija nije to znao u to vreme.

IZGUBLJENA PRILIKA

KAKVU je predivnu priliku Jezeckija imao da pouči te Vavilonske poslanike istini o Bogu. Čuli su da je bio bolestan, i oporavio se, i znali su o velikom čudu na nebesima, znaku Božje isceljujuće sile, i došli su da se raspitaju o tome i da u isto vreme čestitaju Jezeckiji. Kakvu bolju pripremu puta bilo ko može da traži od te da objavi Božju spasonosnu silu? Baš zbog te svrhe je bilo to da je Bog stavio u njihova srca da dođu. Međutim umesto da iskoristi vreme govoreći im o Bogu koji je stvorio nebesa i zemlju, i objavljujući ga kao jedinog Iscelitelja duša i tela ljudi, Jezeckija je veličao sebe u njihovim očima pokazujući im svoje sopstveno bogatstvo. Kakvu grešku je napravio!

MEĐUTIM ne smemo osuditi Jezeckiju; naša uloga je jednostavno da zapazimo činjenice, da bismo mogli videti sami sebe na njegovom mestu. Nemojte misliti da je postojalo svesno samouzvisivanje u Jezeckijinom činu. Bogatstvo nije bilo njegovo lično vlasništvo, već je pripadalo kraljevstvu. Nije ga sakupio celog sam, već je bilo nagomilano tokom mnogo uspešnih vladavina. To nije bilo njegovo lično bogatstvo koje je on pokazivao poslanicima iz Vavilona, već ih je impresionirao veličinom Jevrejskog kraljevstva, na čiji presto je bio pozvan. U ovom pokazivanju kraljevskog bogatstva, Jezeckija je pokušavao da iznese Božji cilj među paganima; jer „kada je Izrael izlazio iz Egipta, dom Jakovljevi od naroda tuđeg jezika, Judeja mu je bila svetinja i Izrael posed njegov.“ Ps. cxiv 1, 2. Možemo biti sigurni da je Jezeckija mislio da impresionira te paganske poslanike sa veličinom Božjeg cilja i naroda, i pripremi put za Vavilonski narod da bude povoljno impresioniran istinom. Nije znao da je pripremao put za zatočeništvo Izraela.

OTIMANJE SLAVE BOGU

JEZEKIJIN postupak je bio ponovljen hiljadama puta do današnjeg dana. Hrišćani koji se ne bi hvalili svojim sopstvenim imetkom, mnogo se ponose pričanjem šta je „naša crkva“ uradila, koliko mnogo je doprinela, i kako velike objekte ima za obavljanje Gospodnjeg dela. Oni zaboravljaju da jedini utisak koji se ikako može ostaviti na svet je da su ljudi koji su bili

uključeni u ovaj posao lukavi poslovni ljudi; jer je svet pun slučajeva sirotih momaka koji su sakupili veliku imovinu, bez bilo kakve misli o Hrišćanstvu. Istina je da je to Bog koji daje ljudima moć da dobiju bogatstvo; međutim posedovanje imovine nije ni na koji način dokaz da je Bog zadovoljan sa osobom ili društvom, ili da on ima bilo kakvu posebnu vezu sa njima u odnosu na druge ljude. Kad bi to bilo, onda bi pokazalo da je Božja naklonost posebno sa svetom, jer je više imovine u rukama sveta nego u crkvi. Vavilon je imao veće bogatstvo nego što je Jerusalam imao, tako da dok su poslanici mogli biti impresionirani napretkom Izraelaca, mogli su zapravo samo misliti da su njihovi bogovi veći od Boga Jevreja. Međutim nije postojao niko od njihovih bogova ko je mogao izlečiti bolest ili oprostiti grehe, i govoreći o tome, Jezeckija je mogao navesti pagane da se klanjaju u duhu i u istini.

MEĐUTIM zašto bi Bog trebao reći da zbog ove greške od strane Jezeckije sav narod i bogatstvo Izraela trebaju biti odvedeni u Vavilon? Ah, nije bilo ničega proizvoljnog u ovome; to je bila potreba, i prirodna posledica kraljevog čina. Bog je poslao poslanike u Jerusalam da saznaju istinu, a pošto je nisu dobili, morao je da pošalje svoj narod u Vavilon da ih tamo nauči tome. To je bila neophodna posledica Jezeckijinog čina. Da pohlepnost poslanika treba biti izazvana pri pogledu na bogatstvo, bila je najprirodnija stvar. Kada je kralj Vavilona posle toga utuvio sebi u glavu da opsedne Jerusalam, znao je šta traži. Bogatstvo kojim se Jezeckija toliko mnogo ponosio, „pošteno ponosio“, radujući se pomisli da je bio povezan sa tako velikim ljudima, bilo je razbacano, a riznice uništene, ali Božja istina je ostala ista. To sa čim se ljudi mogu hvaliti sve će proći, i Bog će učiniti jasnim svom sopstvenom narodu kao i celom svetu, da njegova istina ne zavisi od, i ne može biti merena, ničim što ljudi mogu napraviti ili sakupiti. Nije silom ni snagom to, već Božjim Duhom, da njegovo delo treba biti ispunjeno, i prema tome nikakvo izlaganje bogatstva ili moći, već samo pokazivanje Svetog Duha, može privući ljude ka njemu i njegovoj istini.

JEZEKIJIA je bio dobar čovek, neko ko je iskreno voleo Gospoda. Bog je bio sa njim, i razvijao ga je. Bog ga je voleo, i nije ga voleo ništa manje kada je pao u zabludu vezano za posetu poslanika. Međutim Bog ga je prepustio samom sebi neko vreme, „da može znati šta mu je bilo u njegovom srcu.“ I to je bilo zapisano za naše učenje, da mi možemo znati šta je u našim srcima; jer su srca svih ljudi ista, i šta je u jednom u svima je. „Srce je iznad svega prevarno, i beznadno opako: ko ga može upoznati?“ Jer. xvii 9. Ponos svake vrste je u srcima svih ljudi; kada se okrenu ka Gospodu, onda je sklon da se pokaže u drugim oblicima. Bog je ostavio ovaj slučaj zabeležen za nas, da mi, znajući da je to u našim srcima, možemo da mu dozvolimo da nas očisti od toga. Neka nas sve izbavi od Vavilona, i Vavilonskog duha, i ispuni nas sa svojim sopstvenim Duhom, Duhom krotosti.